

Jenins. Március

És én és maradtam
Még, mintha így hozzád
Hol messzire már a kukoricaföld letarolva
Halványvakítón és fekszik a domboldalon vagy
A csillogásban, így a drótokéban, és a lágyabb csillogás
A deszkákon, a szőlőkarókon, melyek vagy kátránnyal borítva
És a szőlőhegy kerítésének dőlnek, a kerítés-sarokban
Vagy egy fatörzsnek, egy mélyedésben, és közelebb
És lehetnék, ahol a törzsek csavarodnak, feketén
Emelik az üres ágakat, és a még sárgás
A fényborzolta fű fölé

És hallom a hangodat, és messziről
A csendülésben, a füttyben, betöltve
A völgyet, és közlő a csicsérgést
És emelkedni, így Dzsibuti főteréről
Így a bozótból, melynek és lemetszve
Ágai halmokban az út szélén és fekszenek
Összegyűjtve, kötegelve a fűben, az avarban
Szárason, melegén, zizegve, és hallom
Vagy a nevetésed, olyan napok beszéde ez
Ennyire nem voltak soha, ennyire forrók

Téged talállak és ismét azt a szagot
A műtrágyaszagot, így a helybeli
A miniszupermarketből, és a műanyagvödrök, így
Vödörtorony, seprűnyelek, gumikesztyűk
És virágmagok, szemétlapátok, vagy megyek
Megfordulok még utánad, ahol nevetsz, ahol
A szemétdombok szaga árad, a tavaszfényárnyékban
És füstölögnek az árnyék hűvösében, és lobognak
A függönyök, a fehérek, az ablakokban
A napon, és megyek, a kertek, a múlt év
A megfakult kerítések, a füvek mentén
Melyek így és csüngnek, csomókban
És a falakról alá

Növekszik, mondod, a szíved
És ha megnő, akkor és tépd el
Így ezektől, a peremperemektől, a
Kertkerítésektől, a falfalaktól, a növény-növényektől
És el a fűfüvektől, és bele a nyelvbe, hogy
A farakások és legyenek fényövezettek
Vagy pirosperemű legyen a tiltótábla és kék
A házsámtábla és porszagú a deszka
És zúgó a fűrészüzem-patak, légy kábult
A megnevezéstől, mondod, nevezd és lépcsőkorlátnak
És faragottnak, a korlát árnyékát
A kőlépcsőhideget

Mert minket is elüldöztek
Kérdéseinkből kiüldöztek, az életre
Ahogy nevezed, még és mielőtt
És aztán már megéltük, egy légy most
Olyan körjáratában, mint a kenyereskosár peremén
Fonott peremén, a csend, napfényben
Mely messze és a nyelvbe úgy telepedett, és
Az asztalokra, hogy mintha és számodra
Terítve lennének, így vászongerítővel
És benne és vannak így a lépteid hangjában, így
A kőpadlaton, és befelé a pallók
Búgásába, így mikor a vízcsapok
Nem csöpögnek még vagy korognak

Vagy nem kereslek téged, és
Ismét a hegyoldali réten, az alsón
A lövésnyomokban, a hegy lábánál, megyek
Az útszéli füvek mentén, ahol senki sem
És lő le engem, hogy vérem így a kavicsot
Nem festi be, és a fűvet és a kifordítottat
A feketét, a vakondtúrás földjét, és
Nem a törzset, mely halvány, régóta ismerem
Bodzáé, ahol itt és nő, világít
A késői fényben, és sűrűbben így a harckocsizár
Rozsdatorlaszában, ahol téged és nem
Feledlek, ahogy elfeledlek így és majd
Nyelv, rét, legelő

*Bécs
Budapest*

*Michael Donhauser
Fordította: Szijj Ferenc*